

OD REDAKTORA NAUKOWEGO

Pedagogika, zajmująca się szeroko rozumianym rozwojem osobowym, zwraca szczególną uwagę na środowiska, w których jednostka funkcjonuje. Zagadnienie działań społecznych stanowi więc interesujący przedmiot analiz pedagogiki społecznej. Współcześnie w różnych koncepcjach wychowania podkreśla się znaczenie indywidualności, oryginalności, odrębności, wolności. Równocześnie pedagodzy zwracają uwagę na coraz bardziej niepokojące wśród dzieci i młodzieży objawy osamotnienia i braku zdolności do nawiązywania twórczych relacji z innymi oraz częstą ucieczkę w świat iluzji medialnej, dlatego szuka się metod ułatwiających uspołecznienie najmłodszego pokolenia.

Przedstawiciele nauk społecznych powszechnie akcentują znaczenie środowiska społecznego w procesie rozwojowym człowieka i stwierdzają, że jednostka kształtuje dojrzałą osobowość w odpowiednich relacjach z innymi. Dojrzałość rozumie się jako samoświadomość, autonomię i odpowiedzialność za siebie i innych. O dojrzałości osoby decyduje niewątpliwie wyraźnie ukształtowana hierarchia wartości wyrażająca się w odpowiedzialności za własną egzystencję i harmonijne relacje z innymi. Na tej drodze konieczne jest więc podjęcie przez człowieka pracy na sobą (samowychowanie), która wyraża się w odpowiedniej aktywności jednostki zmierzającej do kształtowania siebie na podstawie przyjętego wzoru lub modelu osobowego. W pedagogii chrześcijańskiej bardzo mocno zwraca się uwagę na doskonalenie, kształtowanie charakteru, samowychowanie i akcentuje się konieczność zmierzania do świętości.

W tym numerze „Roczników Pedagogicznych” w sposób szczególny skoncentrowano się na aktywności społecznej ukierunkowanej zwłaszcza na wolontariat. Przybliżone zostały tak ważne aspekty działań społecznych, jak aktywność dobroczynna, altruistyczna, charytatywna, filantropijna, socjalna itp. Ukazane też zostały pedagogiczne implikacje wolontariatu, szczególnie w odniesieniu do osób młodych. Wolontariat jest bowiem ważnym współczesnym ruchem społecznym, a jego znaczenie w uspołecznianiu jednostki jest duże.

Dr hab. Roman Jusiak OFM, prof. KUL